

ХУДОЖНЯ ОГІЄНкіАНА

В. А. Вознюк

Чернівецький літературно-меморіальний музей Ольги Кобилянської

ОДКРОВЕННЯ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА

Я ластівками спогадів літаю у Брусилів,
бо ж місто, де родився,
із відки путівець в буття, –
це мій,
мій пріснопам'ятний Брусилів.

Тепер там, певне, нічка місячна,
а тут, в Канаді, в короні сонця
та в шатах радості моєї день.
Сьогодні я здіймаюсь до небес на хвилі
подячних Богові за мій уділ в житті пісень.

Водив мене у доли й гори
увесь у мітах болю й горя
погідний нині мій талан:
не шулився і помислом у схронах зрад,
здолавши хащі та яруги перепон,
я, з роду Огіїв козак Іван,
зійшов митрополитом на архипастирський амвон.

Всевишній дарував мені талан і всі мої таланти.
Здається, жодного із них в собі не вбив.
Не мав я сил таких, як в Греції атланти,
проте трудивсь во славу Духа щодоби.

«Я все зробив, що міг зробити», –
казав про себе я колись поспішно.
Однак пишатися собою грішно.
Тепер у забутті гордині реквізити,
коли ж доробок хвалять, душа співає втішно.

Співав я і за ґратами зневаги.
Співав, уздрівши успіху зорю.
Без пісні гасне творчої наснаги спрага –
без неї, мабуть, у нестямності згорю.

Свої переклади священних текстів
вспівував при будь-якій нагоді я –

возносили понад здобутків Еверестом
улюблених пісень мелодії.

Тепер в руках у мене Біблія,
плід і моєї праці,
для України – Божа нагорода з нагород:
Святе Письмо утвердиться між націй
віднині мовою,
котрій прирік безсмертя наш народ.

Тепер, опісля крутежів стежок й доріг,
вже й відпочив би, наче переліг,
та в цю святкову поміж буднів днину
повірити нарешті зміг,
що корисним для роду і народу сином
ступлю на батьківський поріг.

Благов би тих птахів, які летять в Брусилів
і прагнуть до Канади вороття,
аби вони, свободокрылі,
несли мені ще за життя,
або ж відтак заради тризни,
хоч в дзьобику,
хоч дрібочку
землі Вітчизни.

...Я ластівками спогадів літаю у Брусилів...

Отримано: 30.03.2017 р.

М. І. Красуцький

м. Кам'янець-Подільський

КАМ'ЯНЕЦЬКА СОНАТА НА ТЛІ ОСІННЬОГО ПАДОЛИСТУ

Фрагменти з повісті

Свято святом, а робота роботою. Із завершенням низки святкових заходів, пов'язаних із відкриттям університету, клопотів не поменшало, а навпаки – стало значно більше. Потрібно було з усією відповідальністю втілювати у реальність плани і задуми, котрі намічались впродовж усього підготовчого періоду і мали бути здійсненими ближчим часом і у перспективі. Це добре усвідомлювали і професорсько-викладацький склад університету, і всі, хто має бодай якесь відношення до цієї справи.

Софія Русова була однією з найактивніших серед тих, від кого безпосередньо залежала реалізація навчально-виховної програми діяльності щойно відкритого вищого навчального закладу. І не лише як очільник департаменту Міністерства освіти і науки, а і як викладач педагогіки – дисципліни, яка вимагала глибоких фахових знань і наполегливості. Багато часу, готуючись до лекцій та практичних занять зі студентами, просиджувала за підручниками, конспектами. Засиджувалася допізна. Якимось просиділа майже до світанку. Глянула на годинник – злякалася: неуже усю ніч провела за книгами? Виходило, що